

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko

w sprawie z powództwa O. G.
przeciwko Szpitalowi w W.
z udziałem interwenienta ubocznego P. spółki akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt V ACa 254/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adwokat A.M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

O. G. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 września 2020 r., którym oddalono jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 20 grudnia 2016 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1

pkt 4 k.p.c.), będącą wynikiem rażącej obrazę przepisów prawa materialnego, jak i przepisów procesowych, podniesionych w ramach podstawy kasacyjnej (art. 415 w zw. z art. 430 w zw. z art. 355 k.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 328 k.p.c., art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.)

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń, umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Instytucja tzw. przedsądu służy selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu, w ramach którego, Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania (zob. postanowienie SN z 13 czerwca 2018 r., II CSK 71/18).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie z uwagi na kwalifikowany charakter naruszenia przepisów prawa. Zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* dla każdego prawnika, który bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (zob. postanowienie SN z 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom (zob. postanowienia SN: z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, i z 10 kwietnia 2018 r. I CSK 730/17). Przy czym, o ile dla

uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie SN z 28 stycznia 2022 r., I CSK 947/22).

Skarżąca nie przedstawiła przekonujących argumentów świadczących o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżąca dość lakonicznie wskazała jedynie, że Sąd Apelacyjny uchybił obowiązkowi ponownego rozpoznania sprawy, w tym dokonania samodzielnych ustaleń faktycznych oraz oceny prawnej, jedynie powtarzając argumentację zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów tak określonej przyczyny kasacyjnej również z tego powodu, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, wyrażony w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie może być utożsamiany z koniecznością osobnego omówienia przez sąd drugiej instancji w uzasadnieniu orzeczenia każdego argumentu podniesionego w apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. postanowienie SN z 23 maja 2018 r., III CSK 4/18; wyrok SN z 4 września 2014 r., II CSK 478/13). Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie daje podstaw do uznania, że Sąd Apelacyjny uchybił obowiązkowi, w tym nie odniósł się w stopniu dostatecznym do zarzutów zawartych w apelacji skarżącej. Zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ocena zarzutów podniesionych w apelacji pozwala w pełni odtworzyć tok rozumowania Sądu drugiej instancji i powody, dla których uznał to stanowisko za trafne. Podkreślenia wymaga również, że skarżąca przedstawiając własną ocenę materiału dowodowego, podważa ustalenia faktyczne i ocenę dowodów Sądu *meriti*, co na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarżąca nie wskazała we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, do jakich konkretnie zarzutów Sąd Apelacyjny się nie odniósł, jaki to miało wpływ na wynik sprawy i z jakich przyczyn uchybienie to miało

charakter kwalifikowany. Nie ma zatem podstaw do przyjęcia rażącego naruszenia wskazanych przepisów, nawet jeśli skarżąca czuje się nieusatysfakcjonowana stopniem szczegółowości uzasadnienia Sądu drugiej instancji.

Argumentacja przedstawiona przez skarżącą nie przekonuje, że Sąd Apelacyjny naruszył prawo materialne i procesowe w sposób, który *prima facie* przekłada się na konieczność uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie powołanych w zarzutach kasacyjnych przepisów prawa, których naruszenie miałyby wskazywać na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, było oczywiście błędne lub doprowadziło to tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Ubocznie wskazać należy, że podniesiony zarzut naruszenia art. 328 k.p.c. (bez wskazania również konkretnych jednostek redakcyjnych tego przepisu) nie może odnieść skutku, skoro po nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego, od 7 listopada 2019 r. przepis ten nie reguluje już wymogów stawianych uzasadnieniom wyroków (aktualnie jest to uregulowane w art. 387 § 2¹ k.p.c., a elementy uzasadnień wyroków w ogólności określa art. 327¹ k.p.c.). Z uwagi natomiast na ograniczenia wynikające z art. 398³ § 3 k.p.c., o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może w żadnym razie świadczyć kwestionowanie ustaleń faktycznych lub oceny dowodów sądu drugiej instancji, w tym przez sformułowanie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia SN: z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20 i z 11 lutego 2021 r., IV CSK 217/20).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Uwzględniając § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r. poz. 18), a także na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października

2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1800) – mając na uwadze wyrok TK z 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 68) - Sąd Najwyższy przyznał adwokat A. M. kwotę 5400 zł powiększoną o podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

ał